

Хата

Анатолій Косматенко

Два малярі, два брати запальні,
Що завжди гаряче змагались,
На вернісажі виставлялись.
(Затято ночі й дні
Вони до цього потай готувались:
Їм вернісаж — дуель на полотні).
Народу — не пройти! — зібралось.
І що ж? Не так подивувало всіх знавців,
Що вибір схожий у братів
(Обидва змалювали рідну хату),
Як те... Ну, як би це сказати?..
Ну от — картина перша.
Ну, нічого в ній:
Все просто, звично, аж буденно.
Ну — хата. Ну — криниця. Ну — антена,
Садок на заднім плані в темі густій —
Все сто раз бачене, знайоме...
Картина друга — той же антураж:
І місяць, і верба, й криниця та ж...
Але ж бо техніка, але ж які прийоми!
Яка сміливість, легкість — блиск!
Гармонія топів, контрастів риск!
І щось нове — малярству досі не відоме...
Ат, маєш: глядачі,
На другу глянувши, до першої вертають,
Подовгу там стоять, не розмовляють.
В чім річ? Попробуй підбери до серць ключі!
Митці, знавці й всезнайки
Кричали, сперечалися до лайки,
Та так і не зійшлися ні на чім.
Хтось раптом каже: "Хай розсудить Мати!"
(На вернісаж її взяли брати).
Почуть, мовляв, представника народу варто.
І Матір попросили підійти.
Старенька на синівські хати
Дивилась довго. Мовчки. А затим,
На другу показавши пальцем вузлуватим,

Озвалась глухувато:

"Нема любові тут і доброти".